

KIS LAP

A HÁZALÓ. (Lásd a 142. lapon.)

9. szám. — 1878.

Ara negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIV. kötet.

DEZSŐ ÉS KATICZA.

— Elbeszélés. —

(VIII. folytatás.)

KATICZA jó ideig aludt s midőn végre fölébredt, zavaros tekintettel nézett körül és felsóhajtott:

— Oh.. Dezsőcském... apácskám.. kedves apácskám! Hol van Dezső?!

— Ki az a Dezső? szolt Ujlaki báró meglepetve Örzse asszonyhoz.

Örzse asszony nem felelt s Ujlaki lehajolva a kis leányhoz, gyöngéden mondá:

— Itt vagyok, kedves kis leányom, itt van apácskád, végre együtt vagyunk és el sem válunk többé! És itt van mamácskád is... kelj föl és csókold meg.

Katicza azonban nem mozdult, egy csöpp kedve sem volt követni a jó tanácsot; csak dörzsölte szemeit, nézegetett körül, bámult a körülötte állókra és végre félig türelmetlen, félig könyörgő hangon kérdé:

— Istenem... hát hol van apácska? Azt mondják, hogy itt van — de hisz én nem látom!

Ujlaki báró ismét lehajolt hozzá és szeretettel mondá:

— Én vagyok apácskád, kedves kis Etelkám itt vagyok, ölelj meg!

A kis leány ijedten huzódott vissza s hevesen felelé:

— Én nem vagyok Etelka... és ön nem az én apácskám! Oh Istenem! Hol vagyok én itt? Hogy kerültem ide? Apácskám! Kedves apácskám!

Kétségbeesett zokogással borult le a pamlagra s arcát kezébe takarta; Ujlaki báró meglepetve, csodálkozva nézett hol a gyermekre, hol Örzse asszonyra s ha-

marjában nem is tudta, mit tegyen; neje azonban odalépett a kis leányhoz, megsimogatta fejét is így szolt:

— Kedves gyermekem, idegenek vagyunk előtted, nem emlékszel reánk, mert igen kicsiny voltal, mikor elváltunk. De ezentul már velünk maradsz és boldog leszel... én vagyok a te mamád, és ez a te apácskád... ugy-é, szeretni fogsz minket?

E szavaknak azonban épen nem olyan hatásuk volt, mint a kedves jó hölgy várta. Katicza még ijedtebb arcot mutatott s fölülve a pamlagon, szenvedélyes hangon kiáltá:

— Az nem igaz... az nem az én apácskám és maga nem az én mamám... nekem nincs mamám... oh... volt valaha... de már odafönt van az Égben és onnan örökös fölöttem... nekem nem is kell más mama és tudom, Dezsőnek sem kellene. Oh, ereszszenek haza!

A báróné kissé komoly arcczal Örzse asszony felé fordulva mondá:

— Ugy látom, arra nem volt elég figyelem, hogy a gyermek reánk, szüleire gondoljon és ismeretlenül is szeressen; csak nagymamájára gondol s mert ez meghalt, többé el sem hiszi, hogy vannak szülei.

— Majd megváltozik ez, szolt Ujlaki báró. Néhány nap alatt beleszokik új helyzetébe és minden jól lesz, ugy-é, kedves kis leányom?

— Én nem vagyok a leánya... én Katicza vagyok, nekem van jó, kedves apácskám, nekem nem kell más. Oh, kérem, vigyenek vissza az én kedves apácskámhoz és Dezsőhöz! Már bizonyosan várnak és aggódnak miattam!

— Dezsőhöz? Ki az a Dezső? kérde a báróné csodálkozva.

— Hogy Dezső kicsoda? azt nem tudja? szólt Katicza egészen elbámulva, hogy valaki nem tudja, ki az ő kedves Dezsőcskője.

— Valóban, soha sem hallottam híret sem, jegyzé meg a báróné. Kétségkívül valami kedves játszótársad?

— Játszótársam? Az is... mert bizony senki sem tud olyan mulatságos játékokat mint Dezső... de nemcsak játszótársam, hanem testvérem, az én kedves jó testvérem!

Ujlaki báró kezdett kissé türelmetlen lenni s szigorú hangon mondá:

— Neked nincs testvéred s a sok értelmetlen fecsegéssel ideje már fölhagynod. Nem vagy olyan piczike gyermek, hogy ne tudnád, mit beszélsz. Mondhatom, egészen meg van rontva az örömem... egészen másképp reméltem viszontlátni gyermekemet. Inkább egy szót se szólj többé, hogy sem efféle beszéddel bosszants tovább. — Maga pedig Örzse, ugyancsak rosszul szoktatta és tanította a gyermeket s csodálom, hogy a szegény boldogult nagymama is ily rosszul vezette a nevelését.

Örzse asszony szótlanul, félrehúzódva állt egy sarokban és mereven nézte a történeteket; világért sem szólt közbe és most is csak vállát vonogatta, ami csak még inkább bosszantá a bárót, úgy hogy igazán haragos arczczal járt fel s alá a szobában; szegény kis Katicza úgy megijedt tőle, hogy visszafeküdt a pamlagra és elrejté arczát, hogy ne is lásson semmit. Az ő igazi apácskáját soha sem látta ily haragosan.

A jószívű, kedves báróné azonban nem nézhette, hogy a szegény leányka, kit ő saját gyermekének gondolt, remegjen tőlük; megölelte, megcsókolta és nyájas hangon mondá férjének:

— Ne haragudjál kedvesem, hiszen nem csoda, ha a gyermek idegen tőlünk, mikor ugyszólván soha nem is látott. Most még csak azokra gondol, akikkel eddig élt; játszótársai, eddigi nevelői legkedvesebbek előtte, különben is nagy láza van, egészen forró a feje, alig tudja, mit beszél. — Majd holnap jobban lesz s akkor majd okosabban beszél... ugy-e, édes gyermekem? Eljősz majd velünk, utazunk messzire... majd jársz kocsin, vasuton, azután egy nagy, igen nagy hajón, mely átvizs a tengeren egy szép országba! Ugy-e, akkor majd szeretni fogod apát és mamát, kedves Etelkám. Most legjobb lesz, ha ágyba fektetjük, hadd nyugodjék.

Katicza hevesen föluggrott és kétségbeesetten nézett körül.

— Én nem vagyok Etelka, kiáltá indulatosan, és maga nem az én mamám és az a csunya ember nem az én apám, és én nem akarok menni se kocsin, se hajón, én csak haza akarok menni az én igazi apácskámhoz és Dezsőhöz! Oh, miért is mentem az erdőbe, mikor meg volt tiltva! Ez a büntetés, hogy rosszat akartam Róza néninek! Oh, de hiszen csak szegény Mózsi kedvéért tettem! Oh, kérem, szépen kérem, ereszszenek haza... én Katicza vagyok, apácska kis Katiczája senki más! Ereszszenek haza!

(Folytatása következik.)

VESZEDÉLMES TITTÁRS. (Lásd a 141. lapon.)

N

M

S

J

H

D

E

H

AZ
ro
nektek
régóta
akárhá
látott
gebb v
tak kö
délybe

D
fekszik
álló m
nyörü
terülő
a mai
kiesoda
a róm
esztene
ják, ho
mai na
épitett

A VILÁGTALAN KOLDUS ÉS UNOKÁJA.

NEM lát szegény, vak ám,
Az én öreg apám,
Mindenfelé én vezetem,
Szeme neki az én kezem.

Jó fiúk, leányok,
Hozzátok kiáltok :
Isten áldjon meg titeket :
Egy krajczárral segítetek !

DÉVA VÁRA.

(Képpel a 144. lapon.)

HAZÁNK számos és érdekes régi váromjai közül ma ismét bemutatok nektek egyet, mely aránylag még nem régóta hever romokban s melyet még akárhány idősebb ember, aki most is él, látott ép állapotban; sőt élnek még öregebb vitézek, akik kemény csatákat vívtak körülötte. Ez pedig Déva vára, Erdélyben, Hunyadmegyében.

Déva vára a Maros folyó balpartján fekszik egy majdnem egészen magánosan álló magas hegykup tetején, honnan gyönyörű kilátás nyílik az alatta messze elterülő vidékre. Olyan régi ez a vár, hogy a mai nap már ki sem lehet fürkészni, kicsoda és mikor építtette. Mondják, hogy a rómaiak építtették majdnem két ezer esztendővel ezelőtt, mások meg azt állítják, hogy még régebben épült, a nép pedig mai nap is azt hiszi, hogy nem is emberek építtették, hanem régesrégén valami tün-

dérek vagy efféle szellemek, amik persze ma már nincsenek, mert nem is voltak soha, csak a mesében.

Annyi bizonyos, hogy régentén, mikor még nem voltak olyan ágyuk, melyekkel messzire és magasba is lehetett lőni Déva vára nagyon erős volt, mert az ellenség nem férhetett hozzá a hegycsoncon levő hatalmas bástyákhoz, legfeljebb a hegy aljában volt falakat törhette be. Ezért régiebb időben, mikor még sok harcz és háboru folyt itt a mi szép hazánk földjén s mindenféle ellenség ellen védekezni kellett, még maguk az erdélyi fejedelmek is sokszor vonultak Déva várába, hol egészen biztosságban érezhették magukat. Nem is lett a várnak semmi baja és épségben megmaradt akkor is, mikor az ország más részein levő ősrégi várak már romba dűledeztek. Mindősze harmincz esztendeje, hogy Déva vára is rommá lett, mert a puszkaporos torony légbe röpült és szétvetette mind a falakat; egy gonosz áruló gyújtotta fel a

puskapor, bosszúból, hogy a vitéz magyar honvédek a várat bevették s az ellenséget itt megverték.

Miféle nehéz háboru volt az akkor, harmincz évvel ezelőtt, azt majd ha nagyobbak lesztek, fogjátok tudni és érteni; most csak egy félig tréfás vitézi tettet akarok nektek elmondani, mert épen Déva vára falainál történt.

Az ellenség bent volt a várban és erősen védte magát. Sokan voltak jó ágyuik, puskáik, bőven eleségök és így a vitéz magyar honvéd sereg, mely a várat ostromolta, ugyancsak nehezen boldogulhatott.

Legelső föladat volt a vár alsó részébe bejutni, csakhogy a hatalmas kapu közelében nem lehetett eljutni, hogy ágyulövessel bezúzzák. Nem lehetett azon másképp segíteni, mint hogy egy csapat hős oda rohanjon a kapuhoz és fejszékkel betörje. Egy vitéz hadnagy vállalkozott is, hogy ő végbeviszi.

A parancsnok tehát rábizta a merész föladatot s a hadnagy mindössze tizenkét ácsot vett magával, aztán a fal melletti mély sán-czárokba ugráltak és óvatosan lappangva mentek előre, hogy a várbeliek észre ne vegyék. Nem is vették észre, csak mikor már a kis csapat eljutott a kapu közelébe; de ekkor aztán rettenetes lövöldözést kezdtek, úgy hogy az ácsok nem mertek a kapuhoz lépni. A bátor honvédtiszt látta, hogy neki magának kell elől menni jó példával. Levetette szép attillát, leoldotta kardját, hogy semmi se zavarja a munkában, aztán egyik ácsból a fejszét, neki ment a kapunak és hatalmasan döntötte. Az ácsok neki bátorodtak s bár az ellenség a falakról folyton lövöldözött, még sem hátráltak. A parancsnok, ki messziről távcsövön át nézte a dolgot, egyszerre azt látta, hogy a vár kapuja be van törve.

Nagyon megörült s visszament szálására, azután várta, hogy a vitéz majd jön és bejelenti, mikép teljesítette a paran-

csot. Azonban egyik óra mult a másik után, már este is lett, de a bátor tiszt csak nem tért vissza. A parancsnok mindinkább elszomorodott, mert nem gondolhatott egyebet, mint hogy az ellenséges golyóktól találva, a hős hadnagy holtan fekszik a sán-czárokban, életével fizetvén meg vitézségét.

Nagy busan ült épen vacsoránál a parancsnok, midőn egyszerre betoppant a hadnagy és katonásan jelenté:

— Jelentem alássan, a vár kapuja be van törve.

— Nagyon derék, hadnagy ur, de hát ön hol maradt oly sokáig? Már agódtam, hogy agyon lötték!

— Csak akartak, de nem hagytam magam, felelt a tiszt nevetve. A sán-czélére raktam le attilámért és kardomért akartam menni, az ellenség ezt észrevette és rettenetesen lövöldözött épen kardom és attilám felé; nyilván azt akarták, hogy vagy agyon lőnek, vagy pedig én csufosan kard és ruha nélkül térjek vissza. Dej'szen abból semmi sem lesz, majd beleuntok a ti lövöldözésbe, gondolám és meghuztam magamat a sán-czban. De bizony nem untak belé és puskáztatták kardomat és attilám folytonosan. Végre azonban besötétedett, nem láttak többé, ekkor előjöttem rejtekemből s most itt vagyok kardostul és attilástul!

KÉPREJTVÉNY.

P föld.

A gy
ezért
magá
ben é
ritkán
sietet
járt,

valan
A ké
legfia
Rózs
lamer
örült
egész
hetet
mos,
gyob
rászv
valan

A HÉT HOLLÓ.

— Mese. —

HOL volt, hol nem volt, valamikor régesrégen volt valahol egy öreg asszony, akinek volt hét unokája. A gyermekeknek meghalt apjuk, anyjuk, ezért tehát az öreg nagymama elvitte őket magához az erdőbe, ahol egy rejtett völgyben épült házaeskában lakott. Csak nagy ritkán tévedt ide valami idegen s az is sietett távozni, mert messze földön híre járt, hogy az öreg asszony bűvös varázsló.

A gyermekek erről nem igen tudtak valamit s vigan éltek a lombos fák alatt. A két testvér közül hat fiu volt s csak a legfiatalabbik volt leány, az aranyos haju Rózsika. A leányka volt a kedvence valamennyinek, az ő vidám csacsogásának örültek mindnyájan, úgy hogy a kis leány egészen el volt kényeztetve és mindent tehetett, amit akart. A fiuk már mind izmos, bátor legények levén, a nap legnagyobb részét az erdőben vadászva, mada-rászva töltötték s minden este hoztak valami kedves meglepetést az ő kedves

hugocskájoknak. Az nem is történt soha, hogy hiába jártak volna oda, mert nagyanyjuk bűvös fegyvereket adott nekik: amit célba vettek, azt biztosan meg is lőtték.

A házikó mellett csinos kis kert terült el, ebben pedig mindenféle hasznos növény és szép virág diszlett. A jóízű zöldségeket s a csodatevő füveket az öreg asszony ápolta, míg a virágok Rózsika gondjára voltak bízva; csak egy félre eső zugban viritott néhány haragos piros szegfű, melyekhez nem volt szabad közelni senkinek sem.

— Kedves gyermeeim, mondá az öreg asszony, jól vigyázzatok, nehogy valamiképen leszakítsatok csak egyet is e szegfűvirágokból. Az nagy szerencsétlenséget hozna reánk.

A fiuk nem sokat gondoltak a virágokkal s feléje sem mentek többé a szegfűbokornak; Rózsika azonban a tilalom után csak még inkább kerülgette ezt a tájékát a kertnek s csak még inkább szeretett volna egyet-kettőt leszakítani a szép piros virágokból.

Egy napon, midőn az öreg mama bent a házban üldögélt, a fiuk pedig az erdőben jártak, Rózsika ismét ott ólálkodott a haragos piros szegfűbokor körül.

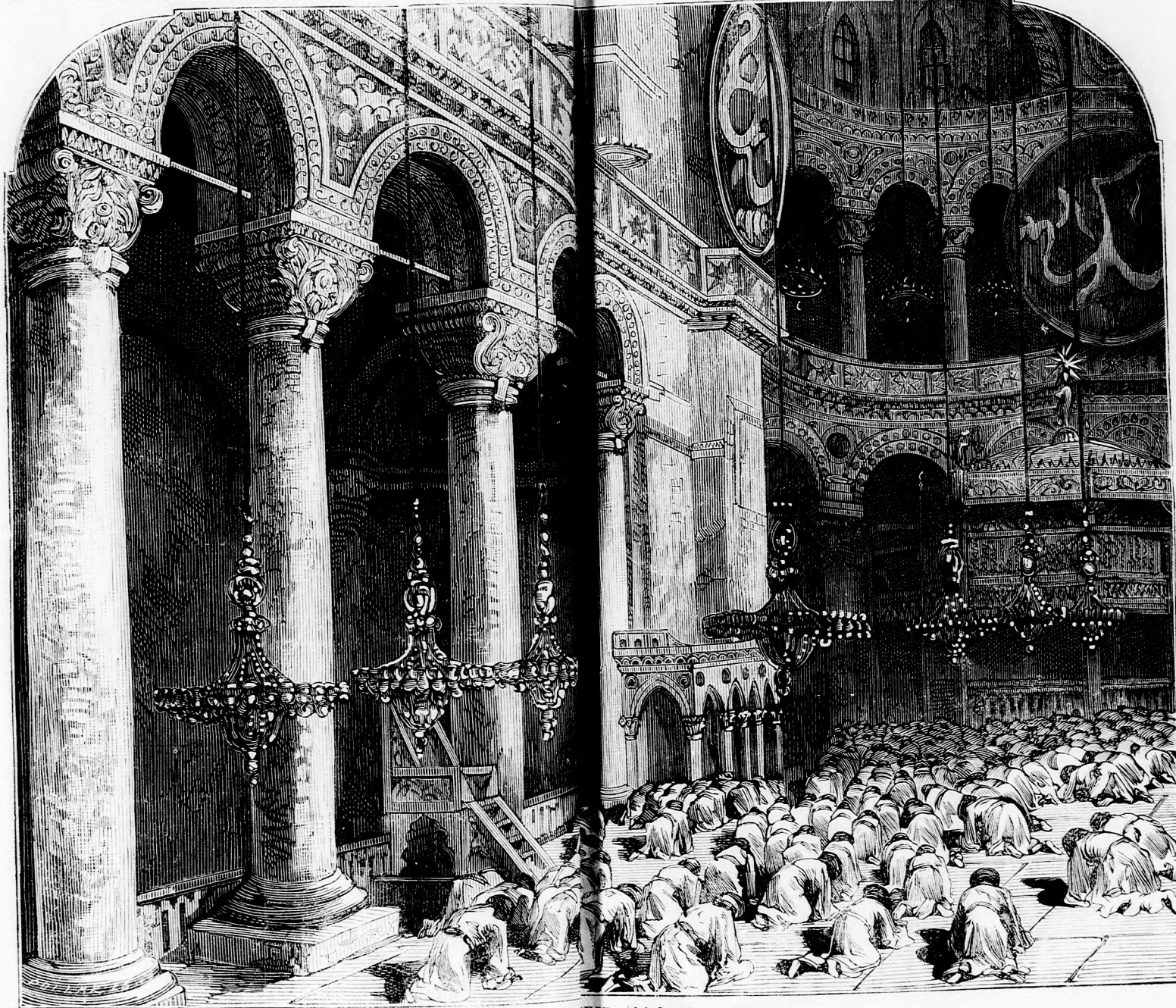
— Szeretném tudni, miféle szerencsétlenség támadhatna abból, ha leszakítom ezeket a virágokat? gondolá a kis leány. Ha sokáig itt hagyjuk, elhervadnak s nem lesz senkinek öröme bennök, ha pedig leszakasztom, legalább egy napra tele tüzdelhetem a hajamat. Meg is teszem... a nagymama bizonyosan csak ijesztgetett, de azért nem fog haragudni-

Lehajolt és letépte a szegfűbokr egyik szárát, melyen három virág nyilott; ezen pillanatban a bokor alól három fekete holló röppent fõls rikácsoló hangon kiáltá: »Kár! kár!«

Rózsika megijedt kissé, de nem gondolt rosra s inkább csodálkozva mondá:

— Nini! Hollók fészkeltek a virág tövében — ilyen hollófészket tudom, még nem láttak testvéreim, majd megmutatom nekik.

Ezután a másik szárhoz nyult, melyen négy virág volt; letépte s ekkor négy holló röppent fõl; egy közeli fára szálltak mindnyájan s ott olyan káromást vittek végbe, hogy az öreg asszony is meghallotta a szobában. Rémulten sietett ki s midõn Rózsika kezében

TÖRÖK TEMPLEJE. (Lásd a 139. lapon.)

a virágot megpillantá, halsápadtan kiáltá:

— Oh, boldogtalan gyermek, mit műveltél!

— Mit, nagymama? szõlt Rózsika még mindig jó kedvûen. Letéptem a szegfûket, az igaz, de lásd, kedves nagymácska, itt hiába elhervadtak volna, az én hajamban pedig olyan szépek lesznek.

— Oh, mért nem hallgattál titálmamra! Látod azokat a hollókat ott a fa tetején?

— Látom... innen röptek fõl a virág alól.

— Igen, mert oda varázsoltam õket! Tud meg, hogy hétfele szerencsétlenség volt szánva nektek, unokáimnak... én miud a hetet meg

fogtam és varázs erõmmel e virágba bûvöltem. Ha e virág elhervadt volna, kimult volna

mind a hét gonosz szellem s ti mindnyájan boldogan éltetek volna; de most te kiszabadítottad őket . . . most elröpülnek és szerencsétlenséget fognak hozni reátok!

Ekkor nem nevetett többé Rózsika, nem is volt többé kedve hajába tűzni a virágokat, hanem keservesen sirva mondá:

— Oh, kedves nagymama nem tudnád-e megint összefogdosni őket? Nem segíthetünk a bajon?

— Megkísértem, csak maradj csöndesen, hogy el ne riasszuk őket.

Az öreg asszony bement a házba és nemsokára egy kosárral tért vissza, melyben aprócska, alig pelyhes csibék sipogtak. Ezt oda helyezte a fa mellé, maga pedig egy nagy hálóval a fa törzse mögé bujt s odaintette Rózsikát is.

— Most meg ne mocczanj! mondá neki. A hollók és ragadozók, le fognak csapni a kosárra, hogy elragadják a kis csibéket, akkor talán megfoghatjuk őket.

— A falánk hollók csakugyan lecsaptak, hogy elragadják a kis csibéket s ekkor az öreg asszony hirtelen egy nagy hálót vetett reájok; de sietségében nem egészen jól célzott, csak hármát fogott meg, négy pedig vijjogva, káromva elröpült messzire az erdőbe.

— Végünk van! szólt a nagymama szomoruan. Ezeket többé meg nem foghatom . . . négyféle szerencsétlenség fogja érni házunkat! Inkább ne is szólj testvéreidnek, mert különben meg nem bocsátják teljes életükben.

Rózsika is, a nagymama is szomoruan mentek be a házba s midőn este a fiuk hazatértek, csodálkozva látták, milyen kisírt szemekkel jár-kél a nagymama és

Rózsika körülöttük. Hiába kérdezték, micsoda szerencsétlenség történt; csak kitérő választ kaptak és így mindnyájan nagy busan mentek aludni.

A fiuk, fáradtan a vadásztatól, el is aludtak; de szegény Rózsika nem tudott elaludni, nem tudott nyugalmat találni, mindig csak az forgott a fejében, hogy azokat a hollókat össze kellene fogdosnia. Fölugrott ágyából, befente arcát korommal, felöltötte a nagymama ruháit, hogy meg ne ismerhesse senki, aztán a fényes holdvilágnál neki indult az erdőnek.

Sokáig bolyongott erre-arra, fürkésztetett, kutatgatott, de sehol sem látott egyetlen hollót sem. Már épen vissza felé indult, midőn a gyalog ut szélén a fűben megpillantott egy nagy fekete hollót, mint egy helyben állva, folytonosan ide-oda, jobbra-balra hintázta a csőrét.

— Ugyan kedves holló koma, mit csinálsz?

— Fonok, komámasszony, fonok szerencsétlenséget . . . így ni . . . ide egy rőffel, amoda is egy rőffel . . . Talán kell belőle?

— Oh, köszönöm, nem kérek belőle; majd én csak nézem, milyen szépen tudsz fonni.

Leült az ut szélére és kiterítette ölében a nagy kötényt. Miután jó ideig nézte a hollót, így szólt:

— Nézd csak, kedves holló koma, itt a kötényemen sokkal kényelmesebben fonhatnál, meg sem áznék a lábad a harmattól.

— Az ám, igazad van, felelt a holló.

Odaröpült a kötényre. Rózsika pedig ekkor hirtelen összekapta a kötény két végét, a holló meg volt fogva. Szörnyen

hánykódott és káromgott s dühösen kiáltozó:

— Ereszsz ki! ereszsz ki! Hallod-é te vakmerő teremtés, ereszsz ki rögtön, ha mondom!

— Dejszen, van eszem! szólt Rózsika nevetve; te ki nem szabadulsz többé.

Sietett haza, a mennyire csak birták lábai s rögtön felköltötte a nagymamát.

— Egyet megfogtam, kedves nagymama, egyet megfogtam!

— Mit fogtál meg?

— Egyet a hollók közül . . . itt van ni!

Ugrott ám ki erre a nagymama az ágyból!

— Add ide! elvarázsolom megint, még pedig most egy csalánbokorba; ahhoz nem nyul senki, tudom.

Rózsika lemosta arczáról a kormot s lefeküdt. Most már, hogy legalább kis részben javította hibáját, kissé nyugodtabban aludt s másnap is jobb kedvű volt. De jó kedve csak addig tartott, míg testvérei vissza nem tértek a szokott vadászattól, mert ekkor így szólt egyikök:

— No, Rózsikám, kevésbe mult, hogy örökre oda nem maradtam. Egy bagolyfészek után kapaszkodtam föl az ódon várromok közé s egyszerre leomlott alattam a roskatag fal. Lezuhantam de szerencsére csak egy kis zuzást kaptam a bal lábomon, nem esett rám az egész fal.

Rózsika elsápadt, mert eszébe jutott, hogy ha bátyját nagyobb szerencsétlenség éri, annak egyedül ő, Rózsika lett az oka. Alig várhatta, hogy testvérei el-

aludjanak; ismét öltözött s neki indult az erdőbe, most egy fűdeles kosarat vive magával.

Egyenesen arra a helyre ment, a hol tegnap az első hollót megfogta, de ott bizony nem láthatott most semmit. Tovább ballagott tehát s eljutott egy nagy tóhoz, melynek sima vizükre gyönyörűen ragyogott a holdvilágban. A tó partján pedig egy nagy kövön ült egy holló s egy lyukas mogyoróval folyton meritgette a vizet, azután jobbra-balra szétföcskenedezte, miközben így szólott:

— Ide egy pinttel, amoda egy pinttel, mindenfelé egy-egy pinttel, kár, kár!

— Ejnye, kedves holló koma, szólt a kis leány, mit csinálsz te itt? Talán bizony meg akarod mérni, hány pint viz van ebben a tóban?

— Oh nem! Én most vetek, olyan magot vetek, amelyből szerencsétlenség támad, kár, kár!

(Vége következik.)

TÖRÖK TEMPLÖM BELSEJE.

(Képpel a 116. lapokon.)

SOKAT hallotok és olvastok is bizonyval mostanság a török nemzetről, mely a mi déli szomszédunk s melynek most nehéz napjai vannak, mert nagy háboruja van egy hatalmas ellenséggel. A szerencsétlen sebesült török vitézek segélyezésére közületek is sokan adakoznak s ha imádkoztok, talán megemlékeztek ezekről a mi szerencsétlen testvéreinkről is, kívánva, hogy sorsuk jobbra forduljon, úgy, mint ők maguk is most buzgón fohászkoznak segítségért Allah-hoz, mint ők Istent nevezik.

A törökök, mint tudjátok, nem keresztények, de nem is bálványimádók, sőt ők még szent képeket, szobrokat sem tür-

nek meg, ők csak egy hatalmas Istent imádnak s vallásuk, melyet Mohamed alapított ezelőtt mintegy 1200 esztendővel, épen úgy parancsolja, hogy a jót kell cselekedni és a gonoszt kerülni, mint a miénk. Templomaik is nagyon szépek s minden nagyobb városban van több »mecsset,« azaz templom s ezek mellett magas, karsu torony, melynek tetejéről a nap bizonyos óráiban, imára inti a híveket a »müezzin,« a ki olyanféle, mint nálunk a harangozó. Harangozni a mohamedán templomokban nem szabad, ezért nincs is harangjuk.

A templom telseje legtöbbször igen gazdagon van díszítve aranyozással, drága márványoszlopokkal, de képek, szobrok nincsenek, és nincsenek padok vagy székek sem, mert a mohamedán hitűnek nem szabad ülve vagy állva imádkozni, hanem le kell borulnia térdre és imádkozás közben gyakran még homlokával is érinteni a földet.

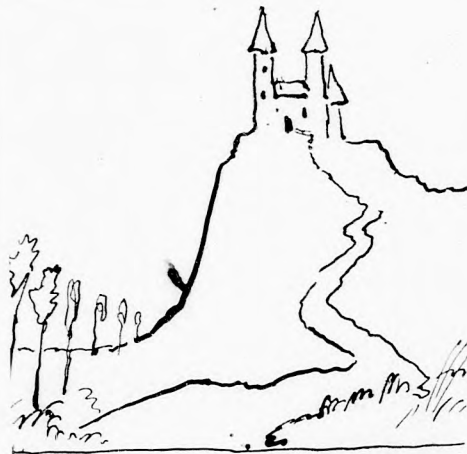
Csizmával vagy papucsbal sem szabad belépni a templomba; az előcsarnokban mindenki leveti saruját, amit ők különben könnyen tehetnek, mert mindig kényelmes papucsban szoktak járni.

SNUDRIBUM, A JÓ KIRÁLY
és
Gurzumurzu, a gonosz haramja,
vagy :
az isteni Gondviselés
avagy :
bűn és bűnhődés.

*Rémletesen vig, szomorúságosan mulatságos história 8 híján 20 énekben és 90 híján 100 képen
A költeményt írta Vad Laczki, a rajzokat csinálta hozzá Rontó Pál.*

ÉLT egy király egykor Snudribábiában
(Arra valamerre, messze, Afrikában.)
A legjobb király volt, uralkodott szépen,
Hogy milyen volt ime, látjátok e képen.

Nem kevésbé volt szép az ő büszke vára
Mely ragyogva nézett le a kies tájra,
Volt a várban szoba 573.
Kár hogy miud el pusztult, ma csak pusztá
várrom.

Egyszer, hogy megunta fényes palotáját:
A fejébe tette arany koronáját,
A kezébe vette az ország almáját,
S indult megtekintni országa négy táját.

Hát amint ép' nézné jobbágyinak földjét,
Szemlélvén örömmel a vetések zöldjét,
Rá rohan egy rabló, fogát csikorgatva,
A jobbik kezében éles tört forgatva.

(Vége következik.)

VESZEDELMES UTITÁRS.

(Képpel a 132. lapon.)

NEMCSAK a szárazföldnek vannak ragadozó vadjai; farkasok, medvék, tigrisek és oroszlánok, melyekkel ugyancsak kellemetlen és veszedelmes a találkozás; a tenger vizében is vannak valóságos ragadozó fenevadak s ezek közt a legveszedelmesebbek egyike a czápa, mely valóságos tigris a halak közt, kegyetlen és telhetetlen.

A czápa a legnagyobb halak egyike, roppant erős és csodálatos gyorsasággal tud uszni, úgy hogy a nagy tengeri hajókat, ha még oly sebesen haladnak is, folyvást nyomon követi, még pedig napokon, sőt néha heteken át s ha valami a hajóról leesik, rögtön lenyeli, még ha nem is ehető; bőrt, fát, üveget és százféle más tárgyat lehet találni az elfogott czápa gyomrában. Azok, akik nagy hajón utaz-

nak, természetesen nem félnek a czápától; hanem annál veszedelmesebb állapot az, amelyben látjuk itt a képen ezt a szegény embert, aki bizonyosan csak valamely közeli helyre akar menni a tengerpart mellett, talán valamely városba, hogy zöldséget, gyümölcsöt vigyen a piacra. Tele rakta kis csónakját, izmos kézzel evezett, míg egyszerre nagy rémületére azt vette észre, hogy czápa követi!

Azt fogjátok talán mondani, hogy hiszen a czápa a vízben uszik, az ember meg csónakban ül, tehát nem lehet baja. Nem bizony addig, míg a czápa beéri azzal, hogy csak uszik a csónak mellett; de ez a gonosz ragadozó tudja a módját, hogy juthat hozzá a zsákmányához: úgy, hogy neki megy a csónaknak és fölfordítja, az ember a vízbe esik s többé nem menekülhet. Épen mert ettől kell félni, az a szegény ember nem bántja üldözőjét, nem ütréá az evezővel, mert csak ingerelné, hogy

annál hamarább nekirohanjon a csónaknak. Nines más mentség, mint gyorsan kievezni a parthoz, a hol a víz sekély, úgy hogy a czápa többé nem tud uszni benne. Hiszem hogy ez a mi szegény emberünk is kijut a partra.

A H Á Z A L Ó.

(Képpel a czimlapon.)

ZSIDÓ, zsidó, szegény zsidó,
Jár faluról falura.
Évek terhe nyomja fejét,
Vállát nehéz batyuja.

Szól a sipja: »tülü lülü,
Hé asszonyok emberek!
Én vagyok az Olesó Jakab,
Csak én tölem vegyetek!

Olesón mérem a portékát,
Hítelbe is od' adom.
Hogy ha szépen szóltok velem,
Kicsit meg is szalajtom!

Itt a szappany, ezérna, selyem,
Szalag, kendő, gyűszű, tü,
Pugyillár-is, bieska, tükör,
Csak vegyetek, tülü lü!»

S megy a zsidó, jár faluról.
Jár batárról határra,
S bizony gyalog szerrel, mert a
Lába az ő batárja.

Egy-egy guny-szó a nyomába,
Keseríti az utját.
Pajkos gyerek rá uszítja
A kapuból a kutyát.

Tél f-gyában, nyár hevében,
Szélben, porban egyaránt...
Estig nehéz lábaival
Megkerülte a határt.

Mikor aztán elernyedve
Ér kis hajloka elé,
Már mesziről hü kutyája
Örvendezve fut felé.

S a derék eb mögött látja
Élemedett, jó nejét,
Ki hü kebelére vonja
»Öregjének« ősz fejét.

S a nő mellett unokája,
Elhalt lányának fia,
Aki most a két öregnek
Hajh, egyetlen vigasza!

Ölegetik egymást hárman,
A szobába mennek, és
A sanyaru napnak vége:
Édes beszéd, pihenés.

Kis Értesítő.

A vitéz török hadsereg sebesültjei számára a „Kis Lap” olvasói közül újabbán beküldtek t é p é s-adományokat:

Czabalay Etelka és Kálmán, Putnokról.
Gorove Mariska és László Gabriella, Piskoltról.

Lehoczky Gyuri, Besztercebányáról.

Rozenfeld Jenő és Péter, Budapestről.

Liszauer Jolán és Lénárd, Tornaljáról.

Továbbá pénz-adományokat küldtek:

Keleti Edith, Budapestről, egy gyermek-szinielőadás jövedelmeképp . . . 6 frt.

Sárközy Flóra, Mariska, Anna és

Jóska, Kisasszondról 1 »

Szénási Emma, K.-Nyékről 1 »

Engel Ilka és Pál, Bonyhádról . . . 1 »

Czabalay Etelka és Kálmán, Putnokról 1 »

Rozenfeld Jenő és Péter, Bdpstről 1 »

összesen 11 frt.

Ugy a tépést, mint a pénzt átszolgáltattam rendeltetése helyére s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemesszívű kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

A
mában k

He
nyi Elemé
Falesik D
ján, Rosen
Benedek
Buday Er
sonczy fiv
Nemes AL
Pusztai R
nos, Kru
Szentirma
lász Lajos
leman Ár
és Dezsó
Szilvesztr
Idrányi M
Szirmay
Désy Ám
Kelemen
gály Julia
dor, Koll
Regina, K
tina, Tocs
és Ilon, M
bert, Jeru
Loschitz
rolta, Vég
Beitalan,
Makay B
Hirkó Vil
Vilmos, V
Izidor és
Adler Ad
Szabó Ol
mötör P
Etelka, F
Kratochv
és Ilona.
burg Albi
Paczka A
Moskovits
Winkler
Marianna
Mariska,
Ignác, S
szágh Erz

FC

Laul
Káldi La
megjelent
szegét kü
rendelteté

A »KIS LAP« XIV. köt. 6-ik szá-
mában közölt rejtvény megfejtése:

„Magyar Kanaán.“

Helyesen fejtették meg: Turesá-
nyi Elemér, Rosenbaum Lola, Halászy Aladár,
Falszik Dezső, Frühzeitig Gábor, Sárközy Ador-
ján, Rosenberg Arnold és Ignác, Weisz Lajos,
Benedek Lajos, Sajósy Margit, Schöffner József
Buday Emma, Emődy Laczika, Balogh Feri, Lo-
sonczy fivérek (hiányosan), b. Wasmer Hajnalka,
Nemes Albert, ifj. Sebe István, Bognár Ferencz,
Pusztai Rózsa és Imre, Somogyi Lajos, Fehér Ján-
nos, Kruppai Márton, Szőke Erzsé és Leonie,
Szentirmay Béla, Engel Pál, Siska Erzsike, Ha-
lász Lajos, Nedeczky Palika, Domján Lajos, Bo-
leman Árpád, ifj. Meák Gyula, Demeter Albert
és Dezső, Nagy Flóricza, Bisztray Jóska, Sey
Szilvesztrina, Kalmár Margit, Menczel Szeréna,
Idrányi Margit, D'Alessandro G., Thomka Pál,
Szirmay Vilmos, Stern Gyula, More Sándor,
Désy Ámi, Józsa Izabella, Kohn Sándor és Ali,
Kelemen Emma és Aranka, Farkas Vincze, Czín-
gály Julianna, Guttmann Ilona, Hermína és Sán-
dor, Kollerich Margit és Imre, Singer Janka és
Regina, Karfunkel Szidonia és K., Tar Klemen-
tina, Toecsek Etelka és Lujza, Pottyondy Margit
és Ilon, Markovitch Iván, Kumer Béla, Auer Al-
bert, Jerusalem Emil, Weber Frigyes és Mihály,
Loschitz Karolina, Balika Erzsébet, Kiságyi Sa-
rolta, Végh Etel, Neumann Ilona és Miksa, Fürst
Bertalan, Király Irén és Kálmán, Popper Zsiga,
Makay Béla, Koller Honka, Veisz Anna és Emil,
Hirkó Vilma és László, Feleki Laczi, Mojsitovics
Vilmos, Vörös Nándor, Krocsák Adél, Kaufmann
Izidor és Samu, Bogcha Ferencz, Illés Dezső,
Adler Adolf és Móricz, Berger Béla, Fuchs Adél,
Szabó Olga, Scheidl Károly, Rexa Arthur, Dö-
mötör Pál, Cserna Margit és Károly, Ulrich
Etelka, Fülöp Regina és Kálmán, Boor Anna,
Kratochvill Dénes, Inselt Manó, Sipos Fannika
és Ilona, Murakózy Ilonka, Eperjesy Géza, Ham-
burg Albin, Géza és Lajos, Bizony Leopoldine,
Paczka Anna és Sándor, Margarethen Ignác,
Moskovits Jakab, Matékovics Irén, Szlávny Irma,
Winkler Nina, Hellsinger István, Mattyasovszky
Marianna, Csakay Vilma, Kiss Mariska, Tóth
Mariska, Nánásy Ödön, Vári Berta Sándor és
Ignác, Scholtz Erzsé és Pista, Lipka Irma, Or-
szágh Erzsébet.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA

Laubocher Ernő. Ügyes; megrajzoltatom. —
Káldi Laczi, Stern Gyula, Antal Imre. Mind
megjelent már. — Rust Oszkár. A begyült ősz
szeget küld be bátran; majd, mint a többi, ezt is
rendeltetése helyére, a vitéz török sebesülteknek

fogom juttatni. — **Korbuly Mihály.** A megszól-
lamlásnak örvendek. Rejtvényeidre annyit: hogy
kis fiutól elég, de a »Kis Lap«-ba még kevés. —
Nánásy Ödön. Még arra az esetre is, ha igazad
volna: egy kis legény egy öregebb irányában
nem mondja ki oly kereken s annyi önérzettel,
hogy amit az állít, az »téves«. Forgó bácsi na-
gyon meggondolja amit ír. Azt írta és állította
pedig, hogy »mogyoró« helyett »magyaró« is van
használatban, s hogy ez is csak oly helyesen
van, mint ha akár így mondom, hogy »ismeret«,
»ösmeret«, akár pedig úgy, hogy »esmeret«, »üs-
meret«. A vultas lehet egyik-másik szó, de
azért nem ros z. A palócz pedig nem is úgy
mondja, amint te állítod nagy bátran, hogy »ma-
gyauro«, hanem így hogy: »magyaraó.« Ha pe-
dig nem a magad elhatározásából s nem a magad
tudományából, hanem abból indultál ki, amit
m á s mondott neked: úgy a tartozó tisztelet
ellen való vétségnek, valamint a nem tudásnak
csak a fele illet téged. Küldeményed most is csak
oly hiányos mint volt, mert az öt világrészben
nincs ember, aki egy üres sakktáblát úgy fogna
megmagyarázni, hogy az »sakrejtvénytár.« —
Jány Gyula. Többnyire beválnak. Át is adtam
már öket a metszőnek. — **Munk (2) M.** Minde-
nek előtt: a tulajdonnevet tisztán olvashatólag
szokták írni, mert a nevet, ha akarom »Muul-
rill«-nek is olvashatom A levélben az a kérés
van hozzám intézve, hogy az »öcsök« helyesen
megoldván a rejtvényt, közöljem nevöket. De
hogy közöljem, mikor egyiknek neve sem for-
dul elő a levélben? — **Nedeczky Pali.** Amilyen
könnyen szerkesztetted, ép olyan könnyen ta-
lálnák is ki. Lám, már a »fa-kalapács« miatt
is számtalan panaszlevelet kaptam, hogy Forgó
bácsi mért ilyen könnyű rejtvénynyel teszi pró-
bára. kis olvasóinak ügyességét? — **Orbán Ist-
ván.** Olvasd el csak, mit üzentem Nedeczky Pa-
linak. — **Zajzon János.** Amiről tudósítasz, az va-
lóban nagy örömmre szolgál: hogy t. i. Székely
Udvarhelyt minden szombat este a leánynevelde
növendékei egybegyűlnek, dolgozgatnak, a »Kis
Lap«-ból szavalnak, fölváltva olvasgatnak, me-
sélgetnek, hogy magad zenélgetve mulattatod
a kis lányokat s hogy végül, kinek mennyi a te-
hetsége: mindenik a perselybe egy-egy fillért
vet, mely pénzecskeből aztán meghozatják a
»Kis Lap«-ot. Képzelem, hogy kedves szülőitek,
akik ez érdekes kis estélyeken meg szoktak je-
lenni, mily örömmel nézik ily nemes módon mu-
lató gyermekeiket. Az érdemes tanító-ő-kisasz-
szony, ki ezen kis estélyek megpendítője és veze-
tője, nem csak titeket, de a nevelésnek minden
barátját nagy hálaára kötelezte le maga iránt. A
f. e. jan-febr. számok iránt egyenest a kiadóhi-
vatalhoz fordulj, a mely kívánságodnak meg fog
felelni.

(Vége következik.)

annál hamarább nekirohanjon a csónaknak. Nincs más mentség, mint gyorsan kievezni a parthoz, a hol a víz sekély, úgy hogy a czápa többé nem tud uszni benne. Hiszem hogy ez a mi szegény emberünk is kijut a partra.

A H Á Z A L Ó.

(Képpel a czimlapon.)

ZSIDÓ, zsidó, szegény zsidó,
Jár faluról falura.
Évek terhe nyomja fejét,
Vállát nehéz batyuja.

Szól a sípja: »tülü lülü,
Hé asszonyok emberek!
Én vagyok az Olesó Jakab,
Csak én tölem vegyetek!

Olesón mérem a portékát,
Hitelbe is od' adom.
Hogy ha szépen szóltok velem,
Kicsit meg is szalajtom!

Itt a szappany, ezérna, selyem,
Szalag, kendő, gyűszű, tü,
Pugyillár-is, bieska, tükör,
Csak vegyetek, tülü lü!»

S megy a zsidó, jár faluról,
Jár határról határra,
S bizony gyalog szerrel, mert a
Lába az ő batárja.

Egy-egy guny-szó a nyomába,
Keseríti az utját.
Pajkos gyerek rá uszítja
A kapuból a kutyát.

Tél fagyában, nyár hevében,
Szélben, porban egyaránt...
Estig nehéz lábaival
Megkerülte a határt.

Mikor aztán elernyedve
Ér kis hajloka elé,
Már mesziről hü kutyája
Örvendezve fut felé.

S a derék eb mögött látja
Élemedett, jó nejét,
Ki hü kebelére vonja
»Öregjének« ősz fejét.

S a nő mellett unokája,
Elhalt lányának fia,
Aki most a két öregnek
Hajh, egyetlen vigasza!

Ölelgetik egymást hárman,
A szobába mennek, és
A sanyaru napnak vége:
Édes beszéd, pihenés.

Kis Értesítő.

A vitéz török hadsereg sebesültjei számára a „Kis Lap” olvasói közül újabban beküldtek t é p é s-adományokat:

Czabalay Etelka és Kálmán, Putnokról.
Gorove Mariska és László Gabriella, Piskoltról.

Lehoczky Gyuri, Besztercebányáról.

Rozenfeld Jenő és Péter, Budapestről.

Liszauner Jolán és Lénárd, Tornaújvárról.

Továbbá pénz-adományokat küldtek:

Keleti Edith, Budapestről, egy gyermek-színielőadás jövedelmeképp . . . 6 frt.

Sárközy Flóra, Mariska, Anna és

Jóska, Kisasszondról 1 »

Szénási Emma, K.-Nyékről 1 »

Engel Ilka és Pál, Bonyhádról . . . 1 »

Czabalay Etelka és Kálmán, Putnokról 1 »

Rozenfeld Jenő és Péter, Bdpstről 1 »

összesen 11 frt.

Ugy a tépést, mint a pénzt átszolgáltattam rendeltetése helyére s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemesszivű kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

A
mában h

H e l
nyi Elemé
Falecsik D
ján, Rosen
Benedek
Buday Er
sonczy fiv
Nemes AL
Pusztai R
nos, Kruy
Szentirma
lász Lajos
leman Ár
és Dezsó
Szilvesztr
Idrányi M
Szirmay
Désy Ámi
Kelemen
gály Julia
dor, Kollé
Regina, K
tina, Toes
és Ilon, M
bert, Jeru
Loschitz
rolta, Vég
Bertalan,
Makay Bé
Hirkó Vil
Vilmos, V
Izidor és
Adler Ad
Szabó Ol
mötör Pé
Etelka, F
Kratochv
és Ilona, I
burg Albi
Paczka A
Moskovits
Winkler I
Marianna
Mariska,
Ignác, S
szágh Erz

FC

Lau
Káldi La
megjelent
szeglet kü
rendelteté

A »KIS LAP« XIV. köt. 6-ik szá-
mában közölt rejtvény megfejtése:

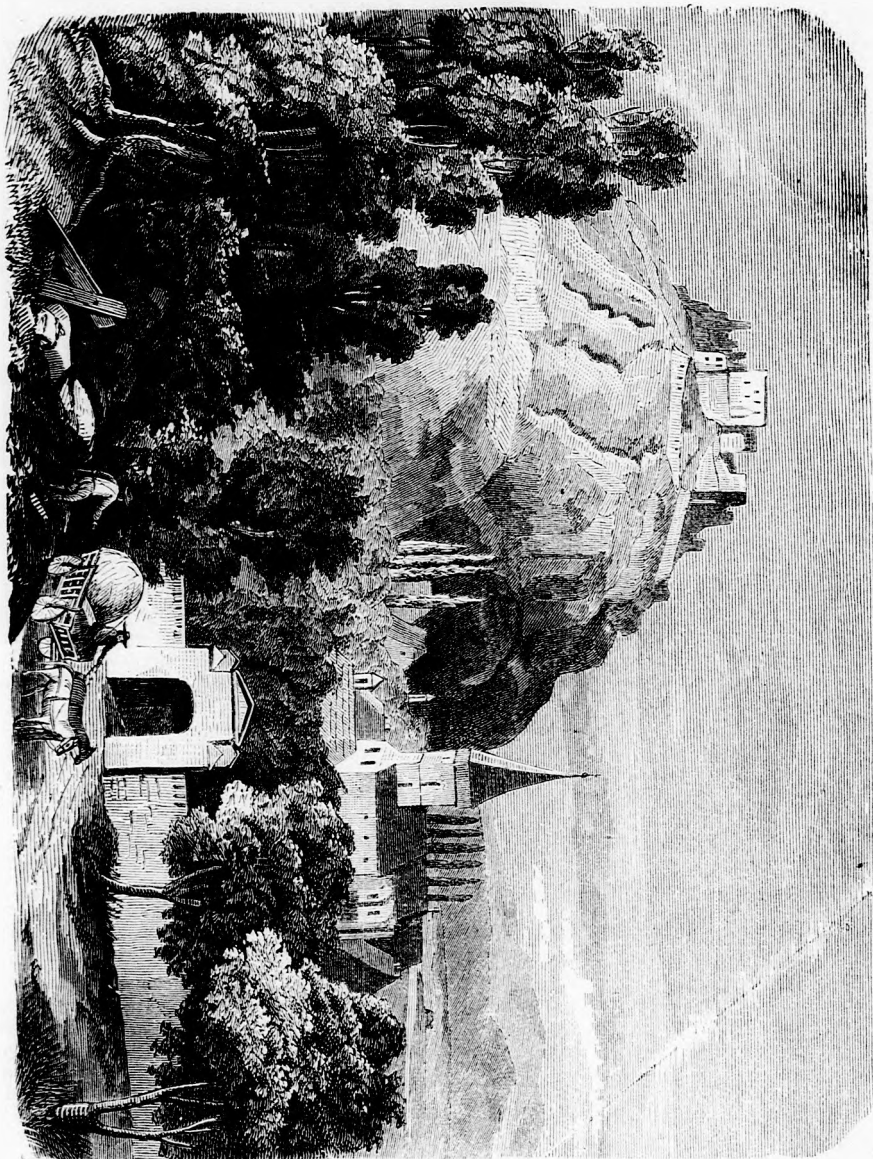
„Magyar Kanaán.“

Helyesen fejtették meg: Turcsányi Elemér, Rosenbaum Lola, Halászy Aladár, Falesik Dezső, Frühzeitig Gábor, Sárközy Adorján, Rosenberg Arnold és Ignác, Weisz Lajos, Benedek Lajos, Sajósy Margit, Schöffler József, Buday Emma, Emődy Leczika, Balogh Feri, Lósonczy fivérek (hiányosan), b. Wasmer Hajnalka, Nemes Albert, ifj. Sebe István, Bognár Ferencz, Pusztai Rózsa és Imre, Somogyi Lajos, Fehér János, Kruppai Márton, Szőke Erzsébet és Leonie, Szentirmay Béla, Engel Pál, Siska Erzsike, Halászy Lajos, Nedeczky Palika, Domján Lajos, Boleman Árpád, ifj. Meák Gyula, Demeter Albert és Dezső, Nagy Flóricza, Bisztray Jóska, Sey Szilvesztrina, Kalmár Margit, Menczel Szeréna, Idrányi Margit, D'Alessandro G., Thomka Pál, Szirmay Vilmos, Stern Gyula, More Sándor, Désy Ámi, Józsa Izabella, Koln Sándor és Ali, Kelemen Emma és Aranka, Farkas Vincze, Czinegy Julianna, Guttmann Ilona, Hermina és Sándor, Kollerich Margit és imre, Singer Janka és Regina, Karfunkel Szidonia és K., Tar Klementina, Tócsék Etelka és Lujza, Pottyondy Margit és Ilon, Markovich Iván, Kumer Béla, Auer Albert, Jerusaleml Emil, Weber Frigyes és Mihály, Loschitz Karolina, Balika Erzsébet, Kisági Sarolta, Végh Etel, Neumann Ilona és Miksa, Füst Bertalan, Király Irén és Kálmán, Popper Zsiga, Makay Béla, Koller Honka, Veisz Anna és Emil, Hirkó Vilma és László, Feleki Laci, Mojsitovics Vilmos, Vörös Nándor, Krocsák Adél, Kaufmann Izidor és Samu, Bogcha Ferencz, Illés Dezső, Adler Adolf és Móricz, Berger Béla, Fuchs Adél, Szabó Olga, Scheidl Károly, Rexa Arthur, Dömötör Pál, Cserna Margit és Károly, Ulrich Etelka, Fülöp Regina és Kálmán, Boor Anna, Kratochvíl Dénes, Inselt Manó, Sipos Fannika és Ilona, Muraközy Ilonka, Eperjesy Géza, Hamburg Albin, Géza és Lajos, Bizony Leopoldine, Paczka Anna és Sándor, Margarethen Ignác, Moskovits Jakab, Matékovics Irén, Szilávy Irma, Winkler Nina, Hellsinger István, Mattyasovszky Marianna, Csakay Vilma, Kiss Mariska, Tóth Mariska, Nánásy Ödön, Vári Berta Sándor és Ignác, Scholtz Erzsébet és Pista, Lipka Irma, Országh Erzsébet.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA

Laubocher Ernő. Ügyes; megrajzoltatom. — Káldi Laci, Stern Gyula, Antal Imre. Mind megjelent már. — Rust Oszkár. A begyűlt öszszeget küld be bátran; majd, mint a többi, ezt is rendeltetése helyére, a vitéz török sebesülteknek

fogom juttatni. — Korbuly Mihály. A megszólamlásnak örvendek. Rejtvényeidre annyit: hogy kis fiútól elég, de a »Kis Lap«-ba még kevés. — Nánásy Ödön. Még arra az esetre is, ha igazad volna: egy kis legény egy öregebb irányában nem mondja ki oly kereken s annyi önézettel, hogy amit az állit, az »téves«. Forgó bécsi nagyon meggondolja amit ír. Azt írta és állított, pedig, hogy »mojgyoró« helyett »magyaró« is van használatban, s hogy ez is csak oly helyesen van, mint ha akár így mondom, hogy »ismeret«. »ösméret«, akár pedig úgy, hogy »esmeret«, »üsméret«. A vultas lehet egyik-másik szó, de azért nem r o s z. A palócz pedig nem is úgy mondja, amint te állitod nagy bátran, hogy »maggyauro«, hanem így hogy: »maggyarao.« Ha pedig nem a magad elhatározásából s nem a magad tudományából, hanem abból indultál ki, amit más mondott neked: úgy a tartozó tisztelet ellen való vétségnek, valamint a nem tudásnak csak a fele illet téged. Küldeményed most is csak oly hiányos mint volt, mert az öt világrészben nincs ember, aki egy üres sakktáblát úgy fogna megmagyarázni, hogy az »sakrejtvénytár.« — Jány Gyula. Többnyire beválnak. Át is adtam már őket a metszőnek. — Munk (?) M. Mindenek előtt: a tulajdonnevet tisztán olvashatólag szokták írni, mert a nevet, ha akarom »Mullrill«-nek is olvashatom. A levélben az a kérés van hozzám intézve, hogy az »öcsök« helyesen megoldván a rejtvényt, közöljem nevüket. De hogy közöljem, mikor egyiknek neve sem fordul elő a levélben? — Nedeczky Pali. Amilyen könnyen szerkesztetted, ép olyan könnyen találják is ki. Lám, már a »fa-kalapács« miatt is számtalan panaszlevelet kaptam, hogy Forgó bácsi mért ilyen könnyű rejtvényekkel teszi próbára a kis olvasóinak ügyességét? — Orbán István. Olvasd el csak, mit üzentem Nedeczky Palinak. — Zajzon János. Amiről tudósítasz, az valóban nagy örömmre szolgál: hogy t. i. Székely Udvarhelyt minden szombat este a leánynevelde növendékei egybegyűlnek, dolgoznak, a »Kis Lap«-ból szavalnak, fölváltva olvasgatnak, beszélgetnek, hogy magad zenélgetve mulattatod a kis lányokat s hogy végül, kinek mennyi a tehetsége: mindenik a perselybe egy-egy fillért vet, mely pénzeszközből aztán meghozatjátok a »Kis Lap«-ot. Képzelem, hogy kedves szülőitek, akik ez érdekes kis estélyeken meg szoktak jelenni, mily örömmel nézik ily nemes módon mulató gyermekeiket. Az érdekes tanítónő-kisasszony, ki ezen kis estélyek megpendítője és vezetője, nem csak titeket, de a nevelésnek minden barátját nagy hála kötelezte le maga iránt. A f. é. jan-febr. számok iránt egyenest a kiadóhivatalhoz fordulj, a mely kívánságodnak meg fog felelni. (Vége következik.)

DEVA VÁRA. (Lásd a 133. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.